

EL SOMRIURE DELS GUEPARDS

GENER 2022

Primera edició: gener del 2022

Per a Josep Forment, sempre al costat nostre

© Sebastià Bennasar, 2022

© de la present edició: Editorial Alrevés, 2022

Director de la col·lecció: Àlex Martín Escribà

Disseny de la col·lecció: Mauro Bianco

CRIMS.CAT forma part de
l'Associació d'Editorials Independents Llegir en Català
Editorial Alrevés S.L.
C/ València, 241, 4t. • 08007 Barcelona
info@alreveseditorial.com

Impressió:
DC Plus, Serveis Editorials, scp

ISBN: 978-84-18584-35-0

Codi IBIC: FF

DL B XXXXXX

Printed in Spain

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització per escrit dels titulars del «Copyright», la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic, actual o futur, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant el lloguer o el préstec públics. La infracció dels drets mencionats pot ser constitutiva de delictes contra la propietat intel·lectual (Art. 270 i següents del Codi Penal). Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pot contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

EL SOMRIURE DELS GUEPARDS

SEBASTIÀ BENNASAR

ALREVE⁹S
BARCELONA 2022

crims.cat

Es diu **crims.cat** i és una col·lecció de novel·la criminal en llengua catalana, amb voluntat d'englobar tot tipus d'etiquetes i subgèneres: negre, policíac, espionatge, detectivesc, enigma...

L'empenta, a càrrec de l'editorial Alrevés, ens sembla de prou importància per prendre'ns seriosament la iniciativa: sis títols l'any, on es combinen autors de casa amb noms estrangers europeus de ressò i prestigi que avui són desconeguts en totes les llengües de l'Estat.

Així doncs, omplim un gran buit dins del mercat editorial en llengua catalana. Ara que ja és extensament reconegut l'èxit d'aquestes històries dins i fora de les nostres fronteres, cal unir esforços en la nostra llengua per intentar evitar la dispersió editorial que viuen tots els autors que cultiven allò que Raymond Chandler va anomenar «el simple art de matar». Simple o no, creiem que és el moment idoni per aconseguir totes aquelles veus que reclamen des de fa un grapat d'anys la presència d'una col·lecció nostrada com ho va ser en el seu moment La Cua de Palla.

Per la nostra banda, sempre ens proposem —i esperem que no només es quedi en un propòsit— fer la millor de les seleccions i poder oferir-vos un bon catàleg d'autors reunits en una col·lecció que respon —això sí— a tots els criteris indispensables que caldria tenir presents sempre: un disseny identificador, unes cobertes suggeridores, una numeració i, és clar, una tria coherent de títols.

Amb aquestes aspiracions, us convidem a passar aquesta pàgina i a començar a llegir. Hi trobareu un tipus de lectura, no ho oblideu, que ha delectat esperits de tota mena i de totes les contrades, i que novament ara podem tornar a fer en la nostra llengua.

De manera que ja ho sabeu: si voleu llegir la millor novel·la negra en català, llegiu **crims.cat**!

Dirigida per Àlex Martín Escribà

Crida devastació i allibera els gossos de la guerra.

SHAKESPEARE

ESTÈTICA DE LA NEU

—Quan era petit m'encantava jugar amb la neu. Nevava molt poques vegades, al poble, potser un cop cada tres anys, però quan passava era festa major.

—Calla i concentra't, no hem vingut a una puta festa infantil.

El Range Rover ha fet ja més de tres-cents quilòmetres i per això el porten ells. Ja no llueix el negre impol·lut que surt a les pelis de mafiosos, sinó que el color s'ha anat desgastant amb el pas del temps i amb la fricció de la pols al llarg de quilòmetres i quilòmetres recorreguts pertot arreu del país. Potser per això ara el tenen ells.

—Val, tio, posa't tranquil, només t'ho explicava perquè veure tanta neu m'ha fet posar content. Això és tot, collons, que sembla que vagis malfollat.

—Calleu tots dos, hòstia. Segons el GPS això ja deu ser per aquí.

Els tres homes baixen del cotxe. Fa fred, però tots saben que en farà molt més quan deixi de nevar. En Johny obre el maleter del cotxe i en treu la massa i dues retallades. És clar que en Johny no es diu Johny, però ara té cinquanta anys i els malnoms es queden

per sempre. És l'home que s'ha emocionat amb la neu i que ara hi enfonsa quatre dits ben bons de les seves Panamà Jack color mostassa comprades vint anys enrere, el primer dia que va sortir de can Brians després de menjar-se set anys de cangrí per haver tingut tres quilos de coca al cotxe quan als fills de puta dels picoletos se'ls havia ocorregut muntar aquell control antiterrorista.

Havia callat com un puta i, en sortir, en Michel Aubriot l'esperava a la porta amb un passaport net i bitllets cap a Itàlia, amb parada prèvia a la botiga on es va comprar les sabates. Cinc anyets menjant espaguetis i aprenent coses que valia més no saber, i de tornada cap a casa, perquè en Johny en realitat es diu Joan Campaner i és de Sallent.

El Range Rover negre canta molt al mig d'un camp blanc de neu a Puigpardines, però és que ells no han vingut a dissimular. El Canari entoma la segona retallada, que li passa a en Johny, i s'apuja el coll de la jaqueta, folrada de moltó per dins. Feia anys que no li cordava, perquè el Canari ara en tenia cinquanta dos i s'havia begut ell sol totes les cerveses que es poden beure a Liechtenstein en una setmana i, és clar, això es paga. Tot i això, aquella panxota que passeja és dura com una mala cosa perquè el molt mala bèstia ha invertit els estalvis de tota una vida trencant cames per encàrrec en una caseta amb vinyes a l'Empordà, i fer de pagès el manté en una bona forma envejable, panxa a banda. El Canari, és clar, és canari, en concret de Las Palmas, i havia arribat a Barcelona amb una partida d'heroïna que s'havia encarregat de custodiar fins a bon port, i d'allò ja en feia trenta anys.

S'havia comprat la jaqueta perquè segons ell sempre feia fred i la neu li tocava els collons perquè no es podia conduir igual de ràpid i perquè tot era molt més complicat en aquell país que no estava preparat perquè li caiguessin a sobre quatre flocs de merda.

—Es mor més gent de fred a Barcelona cada any que no pas a Alemanya —deia sempre que podia, argumentant que les cases no estan preparades i que deu graus a Barcelona, amb aquella humitat, eren molt pitjor que deu sota zero a Berlín si tens un bon abric. El cas és que la jaqueta no li corda i això el posa encara de més mala llet.

El Cowboy és més vell que els altres dos. Té els seixanta repicats i a la cara les marques d'una verola mal curada. Sembla com si hagués nascut amb les botes posades i és prim i àgil com un filaberquí. És el més perillós dels tres amb molta diferència i, sobretot, és el més intel·ligent. En Jean Neige l'havia tingut com un dels seus soldats preferits durant anys perquè era ràpid, silenciós i expeditiu, i ara en Pascal el regracia amb el mateix respecte. I ell li correspon amb la fidelitat deguda a l'amo. El Cowboy fa molt de temps que ha oblidat el seu nom real, però quan no es passeja pel país arreglant afers per als Neige dirigeix, amb el nom de Pere Caldentei, una escola municipal d'escacs a Barberà del Vallès on integren nens conflictius a força de moviments de peons, alfils, cavalls i reines amb mala folla i instints criminals.

En baixar del Range Rover, el Cowboy no du cap retallada ni li fa cap falta. En té més que prou amb la seva pistola amb la culata nacrada que, conta la llegenda, li va regalar el mateix Pablo Escobar un dia

a Medellín, però segurament és això, una llegenda. El cas és que els tres posen peu a terra i, sense prendre cap mena de precaució i sense dissimular, van directes cap a la porta de l'hivernacle. Van obrint un solc a la neu amb les seves petjades i ara no parlen, simplement avancen cap a la selva verda que s'aixeca, gairebé surrealista, dins de l'hivernacle.

En Melcior Mateu sent bordar la Tura, però no li dona cap mena d'importància. Pensa que s'ho deu estar passant molt bé jugant allà a la neu i que potser ha vist un conill o una perdiu i ha decidit perseguir-la. La gossa té set anys i està en plena forma, i posar-li el nom de la patrona d'Olot va ser tota una provocació, especialment de cara al capellà que viu al pis de sota de casa i que sempre és el més torracollons de les reunions de la comunitat de propietaris. I el més garrepa, per descomptat. En Melcior no entén per què el puta capellà no viu a la rectoria i els deixa en pau, però el pis l'hi va comprar la seva germana i ell no li ha volgut fer el lleig, i ara no els queda més remei que aguantar-lo.

El capellà serà qui oficiarà el seu funeral d'aquí a dos dies, quan ja li hagin fet l'autòpsia i el cadàver l'hagin pogut treure de l'Institut Anatòmic Forense. Les coses podien haver anat d'una altra manera, és clar, però com deia el John Lennon, la vida és allò que passa mentre tu fas plans per viure-la. D'entrada hauria d'haver fet cas de la gossa, que no borda perquè sí, però quan veu els dos homes ja és tard i no té res a mà per fer-los front, de manera que prova de parlar.

—Qui són i què volen?

—Collons, un que no ens coneix. O és un imbècil, o és un malparit, o va de llest —etziba en Johny—.

Volem saber per què vens tot això sense pagar-nos el que ens toca.

—Què voleu dir?

—Que fa mesos que tens aquest hivernacle i que has estat venent plantes sense el nostre permís, i aquí no es fan les coses així. Ho podem arreglar de grat o per força, tu tries.

En Melcior Mateu comença a suar. Són dins l'hivernacle i s'hi està bé, sobretot perquè a fora fa molt de fred, amb la nevada, però aquella suor no té res a veure amb la temperatura, sinó que sua perquè sap que ha trepitjat merda de la bona.

Fa vuit mesos que va muntar l'hivernacle a aquell tros de terra del qual no en treia res. Als cinquanta-cinc anys l'havien fotut fora de la fàbrica d'embotits on havia treballat tota la vida i quan faltaven uns mesos per acabar la prestació el fill li va proposar aquell negoci.

«Jo la vendré a la Universitat, a Girona, sé on col·locar-la. I si algú ens en demana a l'engròs també li venem. Una planta madura es ven a tres-cents euros i allà a l'hivernacle en podem fer una barbaritat.»

Les coses han anat bé. Van començar amb cinquanta plantes i en van madurar una trentena. Vint-i-cinc les van vendre a l'engròs i les altres cinc a la menuda. Deu mil euros en tres mesos. Van créixer i de les següents cent en van salvar vuitanta. Quasi vint-i-cinc mil euros. Ara n'hi ha plantades prop de cinc-cents. Més de cent-cinquanta mil euros en joc. És sacrificat anar cuidant aquest bé de Déu, però mai no havia guanyat tanta pasta.

—Què volen?

—Una tercera part. Pots criar les plantes, les pots vendre i pots guanyar-te bé la vida, però ens has de pagar l'impost. Aquest negoci era nostre i som generosos, podem compartir, però volem una part del pastís. A canvi tindràs la nostra protecció i els nostres serveis jurídics si et calen. Això sí, heu de deixar de vendre a la Universitat de Girona, allà ja ho fem nosaltres directament. Què me'n dius, ens fem socis?

Les coses podrien haver anat d'una altra manera si aquells tres tios no haguessin anat de sobrats, si no haguessin pensat que només anaven a veure un pobre home que no sabia el que es feia i haguessin seguit les mínimes regles de protecció. Però eren en un hivernacle al mig de la neu, pujant a Puigpardines, i tots tenien més de cinquanta anys i els collons pelats de fer visites com aquella sense que mai no passés res, i això és el que té l'edat, que et relaxes i no perdona.

En Jan Mateu veu el Range Rover, veu els tres homes parlant amb el pare i intueix que alguna cosa no va bé. Amartella l'escopeta de caça que porta a l'espatlla i corre cap al pare, que el veu venir i sap que tot està perdut. La mirada d'en Melcior Mateu alerta el Cowboy, que s'aparta a un costat just quan el jove apunta i engega el primer tret i deixa estès en Johny, que ni sap d'on venen els trets. El Cowboy reacciona ràpid i, abans que en Jan pugui tornar a disparar, li fot dos trets al cap. Final del problema. El Canari també buida la retallada i el cos del xarcuter reconvertit en plantador de marihuana queda amb un esvoranc al mig del pit de la mida d'un puny. La gossa fa estona que ha escampat la boira i ara ja corre sobre la neu pel mig de la plana.

El Cowboy s'acosta a en Johny, que jau bocaterrosa i encara respira. No hi ha res a fer, no el poden dur enlloc així perquè se'ls morirà a sobre. Mira el Canari, que encara està recuperant l'alè i que li dona el consentiment. Li fot un tret al cap al seu amic, que queda de cara a terra.

—I ara què fem?

—Ara li calem foc a tot això i ens n'anem cagant llets. El patró ja procurarà que a la família no li falti de res.

—Put a merda de feina.

—Doncs sí.

El Canari i el Cowboy busquen el cotxe d'en Melcior Mateu, l'acosten a l'hivernacle, buiden el combustible d'un motocultor sobre el cotxe, hi acosten els cossos del pare, del fill i del pobre Joan Campaner, que mai de la vida havia pensat que la dinyaria en un puto hivernacle al mig de la Garrotxa, li engeguen un tret amb la retallada i marxen cap al seu cotxe mentre allò es va cremant. Quan el cotxe d'en Mateu explota, ells ja fa cinc minuts que han emprès la tornada amb el Range Rover i no es queden per discernir si fa més pudor el plàstic de l'hivernacle fonent-se pel foc o les cinc-centes plantes de maria cremant al mig de la neu.